

Hồi 8

Kim Đính treo bài khích tướng

Quân Bảo đập bảng chiêu phu

Lưu An thấy thế tử không tin, liền cười rằng:

- Phải chi thế tử tới trước đây vài ngày, mới thấy tài tiểu thơ thứ nhất.

Cao Quân Bảo hỏi:

- Như tới sớm thì thấy tài chi?

Lưu An nói:

- Bởi vì cõi bờ loạn ly, thiên hạ chia phôi, những trai võ nghệ quen cầm giáo múa đao, cậy mình là anh hùng coi người như thảo giới. Họ chum ba chum bảy đi phá xóm làng, sáng ẩn núi rừng, tối ra thành thị. Canh ba, hôm kia, có năm trăm ăn cướp, tên nào cũng thương búa, to nách lớn lưng, mắt sáng như sao, tiếng vang dưng sấm, kéo tới động cửa. Tiểu thơ bèn lên ngựa cầm đao đánh một hồi như Triệu Tử trận Đương Dương, chưa mấy khắc chẳng khác Mã Siêu dạn chiến. Tiểu thơ đánh lũ ăn cướp tan tành như hoa rơi lá rụng, đứa thì quỳ lạy xin tha, đứa thì gãy chân nằm vạ. Chủ tôi không nỡ giết, khuyên chúng nó ăn năn, vì người sẵn lòng nhơn tha hết như Thành Thang mở lưới. Phải khi ấy có thế tử, làm sao cũng ngợi khen để hồi hôm mới võ, bọn gia tướng hồ nghi là chính đảng?

Cao Quân Bảo nghe thuật chuyện lấy làm lạ, bèn nói lớn:

- Thiệt là con gái anh hùng đó! Chắc là trời có sanh trai cộp, sánh duyên mới xứng gái rồng, lẽ nào hạc lộn bày gà, châu xen mắt cá? Vậy tiểu thơ đã có người dâng ngọc hay còn kén khách giao cầu? Hoặc là tu chín kiếp chưa thành, nên mới đặt ba sanh chẳng rui đó?

Lưu An cười nói:

- Thế tử chớ hỏi thăm việc ấy, tôi nói ra ngấm ngại cũng không tin, dầu chẳng nghi nan cũng là biếm nhẽ.

Cao Quân Bảo nói:

- Nếu không duyên đậm thắm, lẽ nào tôi dám cười chê?

Lưu An nói:

- Xưa nay việc gả cưới tự nơi cha mẹ, ấy là thiên hạ thường lệ. Chủ tôi còn đang kén rể đông sàng, cho xứng hương trời sắc nước. Cũng có nhiều chỗ cầu hôn, song còn chờ kẻ bắn binh tước mới đành. Còn tiểu thư lại cầm quyền, chê kẻ nọ bất tài, chê người kia liệt nhược, nên có xin cha cho phép treo bảng chiêu phu. Chẳng luận sang hèn, ai đánh lại tiểu thư, thì ông tôi bắt rể! Từ treo bảng tại non Song Tỏa, bốn phương hào kiệt đồng hay, anh hùng các xứ từ hoài, cậu nào cũng khoe tài võ nghệ. Mà tráng sĩ mọi nơi thua mãi, thấy đều sút miếng nữ lưu. Khi xưng tên thì gương mặt tươi như chong, lúc đấu lực thì mồ hôi nhỏ giọt, miễn đừng còn hồn, hết mong việc nọ, cho nên bảng chiêu phu ít kẻ dám nhìn, núi Song Tỏa không ai tìm đến! Sài Thiệu chưa ra mặt, Lý thị buồn cũng phải chờ duyên. Đinh San chẳng trở tài, Lê Huê tức đã thành ở góa?

Cao Quân Bảo nghe nói khích, tức thì nổi nóng ngựa nghề, liền nói lớn:

- Nếu trong đời có tướng gái hơn người, tôi xin học đường roi kéo uống. Vậy ngày mai tôi xin tử thí, kéo hổ mặt anh hùng, song lại thắng tiểu thư thì bị ông bắt rể, bày đặt cho rồi cuộc hoa chúc, thì trể việc giải cuộc vậy có phải làm mất thảo với cha, không ngay cùng chúa không?

Quân Bảo còn nghĩ việc xa gần, cân điều nặng nhẹ, xảy ra gà gáy sáng, trống đã tàn canh, vừa tạnh hột mưa, bóng hồng ló rạng. Cao Quân Bảo nóng lòng trung hiếu, cần việc chiến chinh, phần Lưu Nài ngủ trưa, nếu đợi dậy già từ thì e trể việc, mới nói với Lưu An rằng:

- Đáng lẽ đợi ông thức dậy, từ tạ mà đi, ngại việc gấp quá chùng, nên chờ không đợi. Xin quân gia làm ơn nói lại, tôi cảm tình hậu đãi đến thác không quên, đợi thắng trận về trào sẽ tìm đến tạ ơn đáp nghĩa.

Lưu An cố ý mời mọc nhiều phen mà Cao Quân Bảo kiêu hoài không chịu ở nán lại. Lưu An túng thế phải đem ngựa cho Cao Quân Bảo. Cao Quân Bảo cầm giáo lên yên từ già vài lời rồi giục ngựa ra khỏi ngõ.

Lưu An thế chủ đưa một đoạn đường, thấy Cao Quân Bảo đi ngay không quẹo qua núi Song Tỏa thì Lưu An kêu lớn nói:

- Thế tử đi lạc đường rồi đó!

Cao Quân Bảo dừng ngựa ngó lại nói:

- Cảm ơn quân gia, chẳng hay ngã nào đi xuống Nam Đường?

Lưu An chỉ qua lộ bên tả, đứng đi ngang Song Tỏa sơn, là chỗ Kim Đinh treo bảng chiêu phu. Ấy là mưu Kim Đinh rập với Lưu An đặt lờ đuổi cá. Cao Quân Bảo nghe nhắc, liền nóng hòng ngựa nghê, quay ngựa qua Song Tỏa sơn, sẵn dịp thuận đường, coi bảng chiêu phu luôn thể.

Xảy thấy trên núi tre cao tàn rậm, vượn hú chim kêu, dưới thì đồng trống mênh mông, lộ ngay thẳng rằng, dựa núi có treo tấm bảng cao chừng hai thước bề dài, một thước bề rộng. Trong bảng có đề hai bài tứ tuyệt như sau:

Bài thứ nhất:

“Gái rồng thường bữa múa đao thương,
Chưa gặp trai hùng sức dám đương,
Huề đặng cũng đành theo sửa tráp,
Liệu thua làm rể, chớ phô trương!”

Bài thứ hai:

“Tài hay sẽ đến đâu đao thương,
Sức yếu đừng mơ tới chiến trường,
E nổi sa cơ mà uổng mạng,
Thuốc hàn không có, khó liền xương.”

Cao Quân Bảo thấy lời nói xác xược nên đỏ mặt phùng phùng, liền mắng:

- Thiệt con nhỏ này phách quá! Dầu là trai hào kiệt cũng chưa dám đặng bảng như vậy. Sức con gái bao nhiêu, mà khinh khi anh hùng quá vậy. Nếu ta để lời kiêu ngạo, thì mất thể trượng phu!

Nói rồi đâm một đâm khiến tấm bảng gãy làm hai khúc.

Lưu An ngó thấy liền la lớn rằng:

- Cha chả? Thế tử báo hại tôi, về bữa nay chắc bị quở phạt.

Cao Quân Bảo nói:

- Tại tôi đâm gãy bảng mà chú bị quở phạt phải không?

Lưu An nói:

- Bữa nay nhằm phiên tôi gác, như có ai muốn thí võ thì về thưa lại với tiểu thư, nay thế tử không quyết việc giao thương, mà lại làm hư tấm bảng, té ra tôi chẳng gìn giữ, không tội làm sao?

Cao Quân Bảo nói:

- Tôi thấy hai bài thơ nói phách, nổi xung đánh gãy lỗ rồi. Quân gia có sợ bị quở, thì tôi ở đây mà đợi, chú về mời tiểu thư ra đặng tôi khuyên giải phân minh, chú khỏi tội lỗi.

Lưu An nghe nói mừng lòng, lật đật chạy về. Ấy là trời khiến trai tài gái sắc gặp hội nhân duyên, vợ Bắc chồng Nam phải thời hòa hiệp. Cái nợ tam sinh trời đã định trước, bài thơ tứ tuyệt quá lời mai!

Lưu Kim Đỉnh từ khi thấy Cao Quân Bảo diện mạo khôi ngô, hình dung tuấn tú, phải lòng vừa ý, vẻ mặt đồng tình. Nàng nghĩ tới Thánh mẫu không sai, nhắm việc nhơn duyên đã xứng, ngặt một điều là lòng mình đã quyết, tình khách khó đo.

Thế thường phụng cầu hoàng, không lẽ hoa tìm bướm? Canh khuya không hề nháy mắt, sáng rạng vội vã điểm trang, tiểu thư ngồi tủi phận hồng nhan, lòng đau quặn quặn.

Xảy thấy con đòi mặt mày hót hải vào thưa:

- Quân gia Lưu An về đó, hỏi tôi vào thưa lại với cô rằng: cậu ngủ nhờ hồi hôm đi ngang núi Song Tỏa đâm gãy bảng chiều phu, cậu ấy còn chờ cô, đặng thử tài cao thấp.

Lưu Kim Đỉnh nghe nói dường hạn gặp nước vào, liền đổi buồn làm vui. Biết Quân Bảo mắc kế mình, chắc nhân duyên tiền định, song chẳng nên thổ lộ, e miệng thế chê cười, nàng liền làm mặt giận mà nói:

- Người này quả vô tình, đã phá cửa hồi hôm, nay lại đập bảng chiều phu bẽ nữa!

Nói rồi truyền bốn con đầy tớ tên là Xuân Đào, Hạ Liên, Đông Mai, Thu Cúc, bốn người này là tì nữ của Lưu tiểu thư có tập luyện. Bốn nàng vâng lệnh chủ nai nịt gọn gàng. Lưu Kim Đỉnh cầm siêu, bốn con đòi cầm song khám. Tớ đi chân, chủ cỡi ngựa, đồng ra núi Song Tỏa một lần.

Lưu Kim Đỉnh ngó thấy Cao Quân Bảo dùng ngựa đợi thì làm bộ hỏi:

- Ông thân tôi bày bảng chiều phu mà kén rể đông sàng, việc ấy không can phạm tới công tử, sao công tử đập bảng bẽ đi? Thế công tử khi người, mới dễ đuổi như vậy!

Cao Quân Bảo nói:

- Xin tiểu thư bớt giận nghe lời thẳng bày ngay, việc hôn nhơn do ở lệnh mẹ cha, tại nơi lời mai mối, không lẽ làm bia chôn rể, dựng bảng kén chồng? Thế thường trâu tìm cột chớ bao giờ cột lại tìm trâu. Vả lai tính tôi ghét lời kiều ngạo mà câu thơ trong bảng cậy mình có sức coi bốn biển không người. Tiểu thư là phận khuê môn bất xuất, thêu rồng vẽ phụng, khấy nguyệt hoặc ngâm thi, là tài nghệ thực nữ, chớ như việc cầm đao lên ngựa, ra trận giao thương, ấy là phận đàn ông, không phải nghề con gái. Tôi xin từ nay sắp tới, tiểu thư phải nhớ câu tại gia tòng phụ, đừng dựng bảng chiều phu nữa. Khi nào mẹ cha định đâu, thì con đành đó.

Lưu Kim Đỉnh nói:

- Thấy thơ còn ngại, thử sức mới tin, bởi công tử chưa bị ngọn đao của ta nên còn khinh suất!

Cao Quân Bảo nói:

- Cũng muốn vâng lời đó, song còn ngại dạ này, sợ mũi thương của ta chẳng biết vị tình mà miệng thế trách rằng bạc nghĩa. Trước cảm ơn ông thết đãi, sau là thương đáng đó mảnh mai, lẽ nào gái lại hơn trai, mà ve kia sợ cháu? Xin nàng trở ngựa, cho ta dõn chân.

Lưu Kim Đỉnh nói:

- Thiếp dựng bảng kén duyên, người người đều thua tài chạy mặt. Công tử chẳng xét mình thiếu sức, cứ quen tính khinh người, làm oai đánh bảng lỗ rồi, kiếm chuyện nói cho khỏi đánh! Nay thiếp cũng dung người lầm lỗi, song chàng đừng xưng đẳng anh hùng, e khi gặp gái chẳng lành mà phải làm ma oan mạng.

Cao Quân Bảo nghe nói giận lắm, liền đáp lại:

- Sao sao tiểu thư cũng muốn thí võ với ta à! Ấy là tại nhà người sanh sự, chớ trách ta chẳng vị tình.

Nói vừa dứt lời, Cao Quân Bảo liền đâm một giáo. Lưu Kim Đỉnh đưa siêu ra đỡ. Hai người đánh ẩu đả một hồi, ban đầu Cao Quân Bảo thấy Lưu tiểu thư, mặt hoa tươi trông vóc liễu dịu dàng, ngỡ là con gái tầm thường, học võ nghệ được đôi ba miếng, giỏi đánh mấy thằng ăn cướp không lẽ nào sánh với trai anh hùng. Chẳng ngờ đánh sáu mươi hiệp có đủ, gái rồng không thua trai cọp, múa siêu đao sáng giới gạt lưỡi giáo ngả ngang. Chừng ấy Cao Quân Bảo mới khen gái anh hùng, hết ỷ mình hào kiệt, hèn chi nói kiều cũng phải, sức mạnh khá khen?

Lưu Kim Đỉnh thấy ngọn thương của Cao Quân Bảo như rồng, tài cao khó sánh, sức mạnh không đương, nếu thầy không dạy đao vàng, thì mình khó ngăn mũi bạc. Vả lại công tử da vàng mặt ngọc, mắt phụng mày tằm lại là cháu của vua, con giòng thao lược, người trong hàng rồng cọp, khách trên giống phụng hoàng. Nếu đánh ránh thì mệt thêm, thà giả thua làm phép đặng bắt sống cho nên duyên, bỏ đi thì uống lăm! Nghĩ rồi tiểu thư trá bại chạy dài. Cao công tử ỷ tài đuổi riết, và kêu lớn mà nói:

- Bớ tiểu thư. Chuyến này đã biết sức, khi khác chớ khoe danh!

Quân Bảo rượt tiểu thư chạy trời chết, vừa rượt vừa nói:

- Chẳng phải tôi cậy tài đuổi cô nương một cách bức xúc, mà chỉ muốn cô nương xuống ngựa chịu thua, biết tài kẻ dũng sĩ, nếu để lòng cô nương bắt phục, e sinh ra tính khinh người.

Lưu Kim Đỉnh nhìn lại, liếc mắt cười, nói:

- Nay đã thấy tài công tử rồi, tôi rất vừa ý, muốn chịu phục tùng, nhưng phải theo lời trong bằng chiều phu, đến thua với thân phụ mà tính việc cho xong.

Cao Quân Bảo đã rõ lòng Kim Đỉnh, ngật vì nóng việc giải vây cho chúa, chuộc tội cho cha, trong bụng rối như tơ vò đâu còn tưởng đến chuyện xe duyên kết tóc! Vả lại, chưa biết lòng cha mẹ có chấp thuận hay không, nên không dám tự chuyên.

Cao Quân Bảo nghĩ thầm:

- Nếu cứ ở đây lo việc vợ chồng, thì lỗi niềm cha chúa. Chi bằng ta kiếm lời nói cho nó mắc cỡ bỏ đi cho rồi, để ta còn đi giải vây cứu chúa kéo trễ thời gian.

Nghĩ lại, Cao Quân Bảo kêu Lưu Kim Đỉnh nói:

- Tôi rất tiếc cho tiểu thư, mặt hoa mày liễu, má phấn môi son mà không biết giữ nếp nhà. Vả lại đao làm con không thể mặc áo qua khỏi đầu. Ta cùng nàng gấp gỡ, chưa có tiếng mối mai, cũng không có ý kiến cha mẹ, nếu nói việc vợ chồng thì khác nào như kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt. Tôi chưa từng thấy một người con gái nào lại dụng bằng kén chồng. Vậy xin tiểu thư xét lại cho mặt tướng chịu thua.

Kim Đỉnh giận hét lớn:

- Thất phu! Ta dùng lời lẽ phép đối xử, đó trả lại bằng cách kiêu ngạo, thật là người vô lễ, không phải khách hữu tình. Phen này ta quyết đánh thẳng tay cho nhà ngươi biết sức.

Nói rồi vung đao chém tới. Cao Quân Bảo cũng trở lại giao tranh, nhưng lần này rất dữ dội.

Lưu Kim Đỉnh nói:

- Xin công tử bớt giận, duyên trời xui khiến gặp nhau, chúng ta không thù oán, chẳng phải đánh giặc mà quyết lấy đầu. Để thiếp về thưa lại với cha, rồi cùng chàng gầy duyên cầm sắt.

Cao Quân Bảo nói:

- Nay hai ta đã biết sức nhau, vậy xin giã từ để nàng ở lại kén chồng còn tôi qua Nam Đường cứu chúa.

Lưu Kim Đỉnh thấy Cao Quân Bảo quay ngựa bỏ đi, liền nắm ngựa kéo lại làm cho Cao Quân Bảo thất kinh hồn vía, không dè con gái mà mạnh hơn voi, nên la hoảng:

- Ôi chao! Thật là bậc kỳ tài, trên đời chưa từng thấy.

Kim Đỉnh giả giận, nói:

- Chàng chê thiếp thì thôi, không lẽ ép duyên. Song phải bồi thường tấm bằng rồi mới đi. Lúc đó mặc sức đến Thọ Châu cứu giá.

Cao Quân Bảo nghe mấy lời biết nàng quyết hơn thua, nên nạt:

- Để ta bắt đền cho nàng một ngọn giáo là xong.

Lưu Kim Đỉnh liền niệm chú làm cho cây giáo Quân Bảo nặng đến độ giơ lên không nổi. Quân Bảo xấu hổ, không biết nói sao, còn, Lưu Kim Đỉnh thì cười mỉa mai, nói:

- Bởi tôi biết công tử là con nhà danh giá, nên muốn trao thân gởi phận, chớ thiệt tình công tử đánh sao cho lại tôi. Bởi muốn giao hòa nên tôi mấy phen trá bại. Sao công tử thấy ngọc lành lại phụ, gặp châu sáng không ham, tưởng rằng sức gái hơn trai, nên phụ tình cầm sắt.

Cao Quân Bảo nói:

- Xin nàng chớ giận để tôi bày rõ thiệt hơn. Chúng ta tuy đã thuận, nhưng còn ba điều chưa an. Một là: Cha tôi là em rể Tống trào, còn bác nhà là người thần của Bắc Hớn. Chuyện tuy cũ nhưng oán hận chưa nguôi, không lẽ trở thành thông gia. Hai là: Nếu nay mặt tướng hứa lời kết tóc, sau song thân nặng tiếng quở la, có phải là mang câu bất hiếu không? Ba là: Thiên tử đang bị vây, thân phụ đang bị bắt, lúc này phải xông vào trận chiến, trọn tiếng hiếu trung, có rảnh đâu mà tính việc vợ chồng, hưởng vui với mối tình gặp gỡ. Bởi có ba điều chẳng tiện đó nên không thể làm vừa ý nàng. Còn tiểu thơ là hoa thơm ngàn dặm, sắc chói mười phương, thiếu gì anh hùng hào kiệt, đừng thấy đá mà tưởng là ngọc, thấy mắt mà tưởng là châu.

Lưu Kim Đỉnh nghe mấy lời càng yêu quý mười phần, mà yêu quý chừng nào lại không muốn buông tha chừng nấy, nên nói:

- Xét lời công tử đáng bậc hiền lương, không có lòng say đắm nguyệt hoa, cũng chẳng có dạ phụ tình bạc nghĩa. Thật nên trang quân tử đáng mặt trượng phu. Duyên nợ tôi với công tử là do Nguyệt lão đã se. Thánh mẫu biết trước trời xui gió bắc mưa cầm, nếu không duyên nợ ba sinh, chưa dễ vãn vương đường ấy. Xin công tử chớ chấp nhất mà lỗi đạo xướng tùy. Vả lại, Dư Hồng pháp thuật rất cao, công tử làm sao đánh lại. Nếu không có tôi trợ giúp, chắc công tử bị Dư Hồng bắt nữa. Nếu công tử không chê thiếp hư hèn, thiếp nguyện theo chàng phò chúa cứu cha.

Cao Quân Bảo nói:

- Nàng là gái nghiêng thành đổ nước, lại thêm võ giỏi văn hay, ai lại không kính mến. Tuy chúng ta đã quyết, e cha mẹ không vừa lòng làm cho sau này hai ta cùng đeo dạ thảm, mưa sầu, thì chẳng khổ tâm lắm sao?

Kim Đỉnh nghe nói nổi giận liền ném dây hồng tươi sách lên không và niệm thần chú hào quang chiếu sáng, trói Quân Bảo treo trên cành cây, lửng lơ trước gió.

Quân Bảo nhìn lại thấy tiểu thơ đã biến đi mất, trong rừng xuất hiện một tướng mặt mũi đen sì, cầm siêu lớn tiếng, hét:

- Cao Quân Bảo phụ bạc duyên trời, cho nên ta là thần núi phải ra đây, chém một đao cho bỏ ghét.

Cao Quân Bảo thất kinh năn nỉ:

- Xin sơn thần bớt giận, tiểu tướng xin vâng lời.

Thần núi mắng cho mấy lời, rồi bỏ vào rừng. Xảy thấy tiểu thơ ngồi trên ngựa lướt ngang qua, rồi biến mất.

Cao Quân Bảo liền kêu lớn:

- Tiểu thơ ơi! Nỡ nào làm phép hại ta, rồi khoanh tay ngồi ngó, mặc kệ cho ta rơi xuống nát thân sao?

Lưu Kim Đỉnh đáp:

- Thiếp đã nói hết lời mà chàng không nghe. Phận vô duyên nên đành giục ngựa về nhà, ai có phúc ở đó chờ người cứu mạng.

Nói rồi giục ngựa bỏ đi. Cao Quân Bảo kêu lớn:

- Tiểu thơ ơi Tôi chịu, tôi chịu! Xin mở sợi dây oan gia!

Lưu Kim Đỉnh nói:

- Chàng đừng nản nỉ uống công, thiệp đã cạn lời mà chàng một mực phũ phàng.

Đứt lời Kim Đỉnh niệm chú mở dây. Cao Quân Bảo sa xuống như một tàu lá. Mừng được thoát nạn, Cao Quân Bảo nói:

- Cảm ơn tiểu thơ cứu mạng, ngày sau trở lại đền ơn. Nói rồi cầm giáo lên ngựa bỏ đi. Lưu Kim Đỉnh thấy vậy trở về gọi bốn con tỳ nữ, trao cho phù phép tàng hình đuổi theo. Bấy giờ Cao Quân Bảo mừng được thoát nạn giục ngựa thẳng xông, chạy năm sáu dặm đường không hề ngó lại. Người hết hơi, ngựa hết sức, bụng thì đói, quán xá thì không, rờ vào túi không có một đồng tiền, nên buông lời than:

- Chao ôi! Hai lượng bạc đem theo bỏ quên trên giường. Nếu trở lại thì không dám, còn đi thì biết lấy chi làm lộ phí?

Đang lo lắng, bỗng thấy xa xa có một quán rượu, chàng vội giục ngựa chạy tới, thấy trong quán không có đàn ông, chỉ thấy ba cô gái đang ngồi đông rượu. Cao Quân Bảo đem ngựa cho uống nước, rồi nghĩ thầm:

- Bây giờ ta phải ăn lường một bữa mới xong. Quán toàn đàn bà ta không sợ.

Cao Quân Bảo liền xông vào. Ba cô gái ân cần chào hỏi:

- Khách vào đây uống rượu phải chăng?

Cao Quân Bảo gật đầu, nói:

- Phải! Hãy dọn đồ ăn ngon và đem rượu thượng hạng ra đây!

Một trong ba cô gái nói:

- Rượu thịt ngon đã có sẵn, song tiền bạc phải cho phân minh, bởi chốn này là rừng núi, không ai dám buôn bán, chỉ có mình ba chị em tôi một chợ, nên giá đắt mười phần. Có đành thì dọn, không muốn thì thôi.

- Các người hãy dọn cơm trắng cá tươi, món ngon vật núi, ăn rồi sẽ hay, và cho con ngựa tôi nó ăn nữa rồi tính tiền luôn thể.

Ba cô gái nghe nói liền dọn đồ ăn ra, rượu thịt ề chề. Cao Quân Bảo cứ việc ăn no, uống rượu như uống nước, chỉ một bữa mà đồ ăn còn nửa quán. Ba cô gái dọn dẹp đồ thừa thấy chẳng còn bao nhiêu.

Ăn no rồi Cao Quân Bảo tính lên ngựa bỏ đi, thì ba người đàn bà Chặn lại, nói:

- Xin khách tính tiền ăn uống rồi sẽ lên yên.

Cao Quân Bảo hỏi:

- Tính hết là bao nhiêu đó?

Một cô gái nói:

- Tất cả là tám mươi hai lượng.

Cao Quân Bảo biết mình không có tiền, túng phải nói đỡ:

- Hãy biên vào sổ để cho nhớ. Tôi đi có việc quan, lúc trở về sẽ trả đủ.

Một cô gái nói:

- Chị em tôi với khách không quen. Thuở nay quán cơm không ai biên sổ. Cứ theo tục lệ hễ cháo múc là tiền phải trao, nếu liệu trong người không có tiền thì đừng bước vào quán. Công tử coi bộ là người ăn học, sao xử sự theo lối bợm đường. Không thấy đôi liễn trước quán sao.

Cao Quân Bảo ngó lên, thấy hai câu liễn như vậy.

"Trong lung có bức thời kêu rượu,

Nhắm túi không tiền cho hỏi cơm."

Cao Quân Bảo coi rồi làm thinh. Một cô gái nói tiếp:

- Công tử tướng của không vốn nên ăn liều lĩnh, bây giờ tính sao?

Cao Quân Bảo túng phải nói thật:

- Tôi là Cao Quân Bảo cháu vua Tống Thái Tổ, con của Đông Bình vương, vì gấp rút đi giải vây, quên đem theo tiền lộ phí. Vậy cho thiếu ngày sau trả đủ, chớ tôi không phải là bợm ăn đường.

Một cô gái nói:

- Người này thật là điếm đàng, đã ăn lường lại mạo con vua cháu chúa mà hăm dọa bọn đàn bà chúng tôi, chúng tôi không biết con cháu là ai, hễ thiếu tiền cơm thì phải trả, nếu không để con ngựa lại đây, rồi sẽ đem tiền mà chuộc.

Cao Quân Bảo thấy ba cô gái quyết bắt ngựa để thế chân, nếu đi bộ đường rừng biết chừng nào mới tới?

Nghĩ như vậy, Cao Quân Bảo liều mạng rút gươm ra. Ba nàng thấy Quân Bảo làm dữ, liền nói:

- Không xong! Phải thỉnh bà ra mới được.

Nói rồi ba cô gái chạy thẳng vào nhà trong. Túc thì có một bà già hình thù cổ quái bước ra hét lớn:

- Người có biết ta là người nước nào không? Ta vâng lệnh vua Nam Đường giả lập quán tại nơi đây, chờ tướng Tống lỗ bước ghé vào chém lấy đầu mà nạp cho vua. Nay nhà người đã sa vào đây, thật số trời đã định.

Nói rồi truyền mấy cô gái, khóa cửa ngõ, bắt tên giặc ăn lương nạp cho vua lãnh thưởng.

Cao Quân Bảo biết mình mắc kế, tính bỏ ngựa chạy bộ, ngật cửa ngõ khóa rồi, mụ đàn bà lại cầm dao rượt theo muốn chém. Cao Quân Bảo thấy hình thù bà già ấy mà ghê: Da mặt tợ than hồng, con mắt sâu tợ giếng, cái miệng hỏa lò, cặp nanh rắn hổ. Cao Quân Bảo bị ba nàng kia áp lại bắt trói khiêng vào quán.

Mụ già nói:

- Tội thằng này đã đáng, đừng nạp đến vua làm chi. Hãy làm thịt để bán hàng, lấy thịt trừ tiền cũng đủ. Ba đứa bay hãy sửa soạn bắt nước mài dao cho sẵn.

Cao Quân Bảo nghe nói thất kinh nghĩ thầm:

- Lúc trước Kim Đinh trói mình, bởi có tình thương nên năn nỉ được, nay gặp lũ ác nhon này, chắc là phải thịt nát xương tan. Uống công ăn học, nợ nước chưa đền, tình nhà chưa báo. Dầu chết tấm thân không tiếc, chỉ phiền mất chữ hiếu trung.

Mụ đàn bà thấy Quân Bảo khóc, thì cười lớn nói:

- Thấy quân ăn lương cũng giận, thấy kẻ than khóc cũng thương. Thôi, nếu nghe lời ta thì việc dữ cũng lành, cải lời thì sẽ chết.

Cao Quân Bảo nói:

- Chuyện gì tôi cũng chịu xin cứ nói ra.

Mụ đàn bà nói:

- Hãy nghe lời này thì đã khỏi họa e lại sướng thân, chồng ta đã bỏ mình, phận thiếp hai mươi năm trường có phòng lạnh lẽo muốn chọn người xứng sức mà không gặp kẻ vừa lòng. Nay thấy chàng có tài nên xui thiếp nở gan nở ruột. Lời tục người hằng nói: "Vợ già chồng trẻ là tiền." Nểm mùi đời chưa đủ thiệt què, gặp cuộc biến phải quyền mới trí! Chết

sống một bên con mắt, mắt còn cũng tại trái tim, Thuận thời mở trói vào phòng, nghịch ắt khiêng thầy xuống bếp.

Cao Quân Bảo nghe nói càng tức tối, nghĩ cũng lạ lòng, tuổi tác ni mà còn muốn thế này, xuân xanh nọ há đành duyên ấy. Bị bà thét nên công tử đáp rằng:

- Tôi đã đến nước này lẽ nào dám cãi. Nghe nói phòng loạn lạnh lẽo, tình cũng khá thương. Song xem qua tóc bạc phát phơ lẽ đâu dám loạn! Chết thân là việc nhỏ trái lẽ ấy tội dày. Bằng thương, dung mạng tôi nhờ như ghét, nát thân cũng chịu.

Bà ấy giận nói lớn rằng:

- Trước sợ chết mà than khóc, nay nói cứng chẳng kiêng gì? Tính ở không chừng, nói càng vô ích. Vậy chúng bay cứ việc thọc huyết, rồi cứ việc làm hàng.

Cao Quân Bảo xem thấy ngọn đao, chắc hồn về chín suối. Xảy một con nhỏ vào hót hã, nói với bà ấy rằng:

- Lầm rồi mẹ ơi! Người này là chồng của Lưu tiểu thư, mình biết bắt lỗi. Nay Kim Đỉnh hay tin đến tiếp, đang phá cửa xông vào

Bà ấy nghe nói thì thất kinh, than với mấy người kia rằng:

- Ba đứa bây phải trốn theo ta, kéo Kim Đỉnh giết luôn bốn mạng.

Nói rồi cả bọn bỏ Quân Bảo ngồi đó, ra cửa sau trốn đi mất.

Lưu Kim Đỉnh dắt thế nữ xông vào, thấy Quân Bảo trói mèo nằm đó thì Kim Đỉnh cười nói:

- Tôi đi tiếp trễ, để cho công tử bị gia hình. Người ép duyên, tình nặng hơn tôi, sao chàng nữ phũ phàng không chịu? Đã là trai tài gái sắc, sao không phụng chạ loạn chung? Chớ như phận tôi là: Bị gạt đã nhiều phen, mắc mớp đà hai thứ. Chàng chê cũng phải, thiếp dám trách đâu. Trắc trở đã đành phận thiếp, thầy lay dám cướp duyên người. Thôi, giả chàng nằm đó nghỉ ngơi, cho thiếp gia trung trở lại.

Nói rồi, Kim Đỉnh cười chúm chím lên yên giục ngựa trở về. Cao Quân Bảo hổ thẹn trăm bề, làm thỉnh sượng mặt, thấy Kim Đỉnh đi thẳng, mới kêu lớn:

- Tiểu thư ôi! Tôi biết lỗi rồi, xin mở dây này, thì đành duyên nọ!

Lưu Kim Đỉnh nghe nói, trả lời rằng:

- Chàng hay nói gạt, tôi chẳng dám tin

Cao Quân Bảo nói:

- Nếu nàng chẳng tin lòng, tôi thề cho biết mặt.

Lưu tiểu thơ nói:

- Xin chàng thề đọc, thiếp mới chịu tin.

Cao Quân Bảo thề rằng:

- Trên có trời soi xét, dưới có đất chứng minh, bằng tôi phụ tình nàng thì thác nơi giếng lạnh.

Kim Đỉnh thấy thề thốt, liền mở trói. Cao Quân Bảo được mở trói, mới nói rằng:

- Nay tôi phải đến Nam Đường cứu giá, công thành rồi về thưa với mẹ cha, dùng sáu lễ dâng sang, đem xe loan rước lại.

Nói rồi Quân Bảo cầm giáo lên ngựa đông thẳng, chạy một hơi ngó lại, không thấy quán lều chi hết.

Xuân Đáo nói với tiểu thơ:

- Tôi coi bộ công tử vô tình đi chẳng nói trả ơn một tiếng. Thiệt là thề mắc, thất rồi cho dạng mà đi!

Lưu Kim Đỉnh cười nói:

- Lời thề ăn trộm ta chẳng biết hay sao? Giếng lạnh khô rom, không được làm sao mà chết. Bởi công tử tính khăng khái, nói êm chẳng biết nghe, phải làm cho cơ cực nhiều phen, mới cảm tình chịu phép. Nếu muốn cho nó mắc lời thề nợ, thì ta phải dụng phép này.

Lưu Kim Đỉnh bèn họa phù cho bốn con đòi, tới trước chặn đầu đào giếng. Quân Bảo vừa đi vừa thăm thía nục cười, nói:

- Gặp dâm phụ bất nhon, tướng ta đà tận số! Nhờ tiểu thư giải cứu nên mình dạng toàn sánh. Nàng thiết đáng hữu tình, ta là người bạc nghĩa, như tiểu thơ hình dung tợ ngọc, nhan sắc như hoa, biết phép thần thông, thêm tài võ nghệ, vị tình hết sức: cứu mạng nhiều phen. Ta mấy thứ trở trối nàng một lòng tin cậy. Minh chẳng phải là cây cỏ, lẽ nào không nghĩa không tình, lại duyên đã xứng duyên, phận đã đẹp phận. Song còn ba điều ngăn trở, nên đôi lứa dở dang, bây giờ xin phụ tình nàng, ngày sau sẽ đền nghĩa ấy. Nghĩ mình thề dối mà nàng vẫn tin lòng ai đòi té giếng khô mà chết bao giờ.

Mãi còn ngẫm nghĩ, mặt trời đã xế về Tây, Quân Bảo cứ đi tầm quăng trong rừng, không biết chỗ nào mà nghỉ.

Cao Quân Bảo thấy trời đã tối, trong lòng ngẫm nghĩ:

- Hôm qua bị lụt mưa mà sanh ra nhiều việc. Nay chẳng nên ngủ đỡ nhà ai, vì sách có câu "họa vô đơn chí", e bị hại một lần nữa. Vậy ta phải tìm đường cái mà đi.

Thật là mang sao đội nguyệt, chải gió dầm sương, trông đến chốn thị thành, sẽ tìm nơi nương tựa. Vừa đi vừa nghĩ, đương kiểm nẻo kiểm đường phần trời tối mập mờ, nào dè cả người cả ngựa đồng sa xuống giếng lạng.

Cao Quân Bảo ngỡ là sa xuống địa ngục, té ra là cái giếng khô, nhằm bề sâu ba chục thước có dư, trên miệng giếng thấy trời bằng cái chén, Cao Quân Bảo mới than rằng:

- Mới nói gạt vừa rồi, mắc lời thề lập tức! Những tưởng khôn ngoan thề thốt, nào hay quỷ thần chứng minh, nếu trời mưa xuống một đám uống nước chắc cũng chết. Phải chi có ai đi ngang, dòng dây mà kéo mình lên, hoặc may sống đặng. Phần không cơm không nước, ắt ở đây chờ ngày mà ra mắt Diêm vương! Than rồi, Quân Bảo liền xuống ngựa mà ngồi, hơi ra lạnh lẽo. Bỗng thấy có ngọn đèn nhấp nháy ở đằng xa Cao Quân Bảo đoán rằng:

- Có lẽ hầm rộng mệnh mông nên có người ta ở?

Khi ấy Cao Quân Bảo đành mò theo chỗ đèn sáng, thung thảng bò lần không vật chi ngăn cản. Giây lâu gặp đường hẻm, Cao Quân Bảo mới nghĩ

- Đường hẻm vừa một người đi, chắc ngõ ấy có khi lên đặng! Không biết chỗ gì lạ vậy? Thôi! Chẳng cần gì ngựa, miễn đặng còn hồn.

Quân Bảo liền cầm giáo mà đi, đi khoảng chừng một dặm đường mới khỏi đường chẹt, thấy lộ cái trước mặt, sao mọc trên trời, trăng tỏ lầu lầu, hương bay thơm phức, trăm hoa rực rỡ, năm sắc rõ ràng.

Cao Quân Bảo thấy cảnh vui lòng, đi hoài không mỏi. Xảy thấy một tòa cao lớn, dường thể đền vua, khác nào tiền động. Cao Quân Bảo xem đi xét lại kỹ lưỡng thì không phải đền vua, cũng chẳng phải dinh miếu. Chỗ không người ở, thì đâu có phải dinh quan. Một là động tiền, hai là đền vua thập điện! Quân Bảo liền đến ngõ, nghe tiếng giày nhẹ nhẹ, giọng nói thanh thanh, thì nghĩ là con gái đàn bà, song chưa rõ người tiền hay kẻ tục.

Nghĩ rồi Quân Bảo làm gan gõ cửa, coi thử thế nào?

Xảy thấy một nàng, tay cầm phất chủ, dung nhan như vẽ, cốt cách tự tiền, tiếng hỏi dịu dàng rằng:

- Khách ở đâu đến đây vậy?

Cao Quân Bảo thưa tự sự mình lạc đường sa xuống giếng, xin làm ơn chỉ ngã trở về, đặng qua cứu giá tại Thọ Châu thành.

Nàng ấy cười chúm chím và nói:

- Chàng đến đây chẳng khác Lưu Thần và Nguyễn Triệu, lạc lối thiên thai mà kết duyên cùng tiên nữ. Chắc là số trời đã định, nên khiến người lạc bước lỡ đường như vậy? Chớ đây không phải đền vua, cũng đừng tưởng rằng cảnh phật. Ấy là tiền động của Thánh mẫu ở núi Lê Sơn Thánh mẫu có nói trước rằng: Ngày này tháng này, có công tử Cao Quỳnh tới đây. Còn người tên chữ là Quân Bảo phải không? Thánh mẫu lại dặn nữa: Quân Bảo là kẻ vô tình, thề liễu mạng, khi lòng, ấy là khi chúng, đối người tức là đối trời. Vậy nên Thánh mẫu có đề bốn câu thơ, dặn đưa cho nhà người xem thử.

Cao Quân Bảo nghe nói trúng tên họ thì thất kinh, mọc ốc rùng mình, run lên phát rét, gượng đọc bài thơ, lời lẽ như vậy: "Hang sâu người ngựa phải sa ngay Cái giếng vô tình thật đáng thay! Cho biết thề sao thì có vậy, Giữ lời vàng đá, khỏi tai bay."

Nàng ấy kêu Quân Bảo mà hỏi rằng:

- Bốn câu thơ đó Thánh mẫu viết đã lâu. Công tử quả có như vậy không? Xin nói cho tôi biết.

Cao Quân Bảo nghe nói như ngó thấy, nên không dám giấu tình, mới thuật hết đầu đuôi và xin mở đường chỉ nẻo.

Nàng ấy cười nói:

- Nếu vậy thì Kim Đinh hữu tình hết sức, còn Cao Quỳnh bạc nghĩa quá chừng? Chẳng những trượng phu quân tử đều chê, dẫu cho con nít đàn bà cũng ghét. Thề thì mắc, thất thì rồi, chạy sao cho khỏi, trốn sao cho xong, ai chỉ ngõ làm chi. Giếng lạng ấy là huyết tốt. Tuy vậy mà Thánh mẫu có dặn: "Ta mắc đi châu Thượng Đế, như Quân Bảo có đến đây phải ở chờ, vậy công tử ở đây mà chờ, hoặc may Thánh mẫu có tha về thì là phước đức mười đời để lại."

Cao Quân Bảo nghe nàng ấy hỏi tội mình thì mặt mũi sượng trân, tức mình hết sức, biết là ung tội nên mới làm thính, chờ Thánh mẫu trở về hoặc thương hại mà cho chỗ nghỉ. Đứng một hồi mỏi quá, xảy đâu nghe tiếng nhạc vang trời, thì nàng ấy nói:

- Thánh mẫu châu trời về đó?

Giây lâu nàng ấy ra nói:

- Thánh mẫu đòi Quân Bảo vào hầu.

Cao Quân Bảo theo vào tới trước sân, thấy phía tả trồng tùng xanh, bên hữu trồng lựu đỏ, nhiều thứ hoa tươi cỏ tốt, thiếu chi cây lạ, có một bà ngồi chính giữa, có mang râu chuỗi

hột bồ đề, tóc bạc phơ như bông, đầu đội mào thất tinh, mà mặt là mặt con gái. Cao Quân Bảo bước vào liền lạy, Thánh mẫu nói:

- Thôi, công tử hãy đứng dậy, đừng ta khuyên bảo vài lời.

Quân Bảo quỳ và bẫm:

- Bởi tôi lạc đường nên mới sa xuống giếng lạng, đến cảnh tiên, vậy xin Thánh mẫu lòng thương cho người đưa lại phạm trần, tôi đội ơn cứu mạng.

Thánh mẫu nói:

- Người đầu không nói, ta cũng biết rồi? Khen cho trí cả hơn người, lòng ngay vì nước, anh hùng đệ nhất, trung hiếu lượng toàn. Song yêu đạo phép cao, công tử đánh sao cho lại, người cự yêu sao nổi, tài đánh phép đặng nào, nếu có Kim Đỉnh giúp công, trừ Dư Hồng mới đặng! Học trò ta muốn năng khăn sửa tráp, sao nhà ngươi cứ chề ngọc bỏ châu. Nhà ngươi coi tuổi tác hãy xuân xanh, khá khen bì Hạ Huệ. Đến nay lửa hương chưa bén, cầm sắc không hòa, tại có làm sao nhà ngươi cư xử như vậy, hãy nói thử?

Cao Quân Bảo đọc lại ba điều trở ngại đã nói với Kim Đỉnh cho Thánh mẫu nghe và nói:

- Bởi cho nên khó nổi vị tình, sợ không vẹn trước sau, chớ dám nào phụ bạc!

Thánh mẫu nói:

- Suy ba điều rất phải, song phải biết tung quyền. Lời xưa có nói "Đời thái bình lấy đức làm quan, con bát loạn trở tài làm tướng" sao hay chấp nhất, lòng lại chẳng tung quyền! Nay hai nước đua tranh phải nhờ người tài phép. Nam Đường có Dư Hồng mới thắng, Đại Tống không Kim Đỉnh sao xong? Vả lại nội nhà công tử đều hưng binh liều mình báo chúa, song đến đó mà dung thủ cấp cho Dư Hồng, chớ đánh sao cho lại? Nếu để đến chừng đó ăn năn sao kịp? Chi bằng trước vậy duyên nữ hiệp, sau giải nạn mình rồng, sẵn có kẻ trừ yêu, mới vẹn bề cứu giá.

Cao Quân Bảo còn giục giặc, Thánh mẫu thấy vậy mới nói nữa rằng:

- Bởi duyên trời đã định, chẳng phải ta làm người mai mối mà ép việc nhon duyên! Nếu công tử không tin thì ta mời bà Nguyệt ông Tơ tới đây người soạn bộ chồng vợ cho người coi.

Quân Bảo nghe nói liền dạ thưa rằng:

- Nhắm đó đây rất xứng đôi vừa lứa, dám đâu phụ nghĩa bạc tình, chỉ e sâu cha mẹ tôi trách rằng không thưa mà cưới. Cho nên chắc là chẳng nhậm ngôn có phải lỗi việc nhon duyên, thiệt lòng thực nữ.

Thánh mẫu nói:

- Công tử lo làm chi cho mệt? Chừng đôi ba tháng nữa, Kim Đỉnh tới Thọ Châu cũng làm tôi một triều, cha mẹ lẽ nào chê mà không dụng.

Lời bàn:

Tài năng và pháp thuật khi nó sử dụng đúng tâm lý cũng có thể chinh phục tình yêu giữa trai gái.

Trong cốt truyện, tác giả vận dụng tài năng và pháp thuật tranh tài nơi chiến trận, nhưng ở đây, tác giả đã sử dụng tài năng và pháp thuật để chinh phục tình yêu. Đó là một câu chuyện khá ly kỳ làm cho độc giả thích thú theo dõi.

Lưu Kim Đỉnh lập bằng nhiều phu, con gái lập bằng kén chồng là điều hiếm thấy nhưng rất sôi động, làm cho anh hùng hào kiệt phải nể mặt.

Nhưng xét ra, Lưu Kim Đỉnh kén chồng đã chọn ba điểm:

Thứ nhất: Tài năng, điểm này nàng chọn lựa bằng cách giao đấu.

Thứ hai: Dòng giống, nàng chọn bằng cách dò xét tâm ý và công việc làm của Cao Quân Bảo.

Thứ ba: Tâm hồn, điểm này nàng chọn bằng cách dụ dỗ bướm ong, và lòng trung hiếu của Cao Quân Bảo.

Ở đây điểm khó khăn nhất đối với Lưu Kim Đỉnh là tìm hiểu tâm hồn. Khi đã biết Cao Quân Bảo không chê nhan sắc của nàng. Chỉ vì lo đi giải vây và cứu cha nên không màng đến việc nhân duyên, làm cho Lưu Kim Đỉnh càng kính phục. Cái giá trị của Cao Quân Bảo là ở chỗ đó, mà tác giả đã diễn tả một cách tế nhị từ lời nói, cử chỉ của Cao Quân Bảo. Lưu Kim Đỉnh dùng pháp thuật để ràng buộc tình nhân của mình cũng để thăm dò đạo nghĩa và tâm hồn của người mình yêu. Lối kén chồng như vậy quả là bậc nữ lưu trong thiên hạ.

- o O o -